

baade det fjerde og femte Kast totalt mislykkedes, forholdt han sig tavs.

Skønt Inger paa en vis Maade følte denne Hensynsfuldhed som en ny Ydmygelse, erobrede han i dette Øjeblik et lille Stykke af hendes Hjerte. Da hun i sin Febrilskhed vedblev at slaa forkert, lo hun tilsidst selv deraf, kaldte sig en Klodrian og blev mere og mere ivrig.

Midt under denne Scene vendte Fruerne tilbage. Hverken Per eller Inger hørte dem, før de standsede bagved dem.

„Inger,“ kaldte Præstefruen ret skarpt. „Gaa ud og se lidt efter dine Søsken, mit Barn.“ — Og vendt mod de andre sagde hun: „Vi skal maaske gaa ind i Stuerne nu.“

I Havedøren traadte Pastor Blomberg Selskabet imøde pulsende paa en Pibe.

„Naa, jeg skulde netop ud og kigge efter Dem, Ingeniør! De maa vist være tobakssulten! Kom, saa gaar vi over til mig selv. Saa generer vi ikke Damerne med vores forstandige Tale,“ sagde han overgiven og snoede sig omkring med sin muntreste Latter.

For at komme til Præstens Værelse maatte de gaa gennem hele den store Lejlighed, og Per fik paa denne Vandring et levende Indtryk af den solide Hygge, der prægede det blombergske Hjem. Det var et rigtig dansk Præstegaardshjem, et Uomskiftelighedens Sindbillede. Store, uflyttelige Mahognimøbler dækkede Væggene med deres mørke, tunge Masser, der syntes tømret op for Evigheden. Fru Blomberg tilhørte en gammel Embedsmandsfamilje, der havde levet i gode Kaar. En af Slægten havde endog været Stiftsamtmand og Kammerherre, hvad der ikke blev lagt Skjul paa der i Huset. Pastor Blombergs